

น้อง
โล่
สาย
แห้ว

แห้ว

แกร่ง
เกิน
ร้อย

[เรื่อง] ยูมิคัง

[ภาพ] โคอิน

[แปล] พรรณวิมล จิตราวิริยะกุล

PHOENIX

ITAINO WA IYA NANODE BOGYORYOKU NI KYOKUFURI SHITAITO OMOIMASU! Vol.1
©Yuumikan, Koin 2017
First published in Japan in 2017 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.
Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

โลโก้ในเวล ลำดับที่ 167

น่องไก่สายแห้วกร์ แกร่งเกินร้อย ๖

เรื่อง: ยูมิคัง

ภาพ: โคอิน

แปล: พรรณนิมล จิตราวิริยะกุล

ITAINO WA IYA NANODE BOGYORYOKU NI KYOKUFURI SHITAITO OMOIMASU. Vol.1

©Yuumikan, Koin 2017

First published in Japan in 2017 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดิสก์วีดีทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เรื่องราวที่ปรากฏในหนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องแต่ง
ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับบุคคล เหตุการณ์ หรือสถานที่ที่มีอยู่จริงแต่อย่างใด

ISBN 978-616-464-273-7

พิมพ์ครั้งแรก มกราคม 2563

ที่ปรึกษา: อุษณีย์ วิรัชกพันธ์

หัวหน้าทีมบริหารฝ่ายปฏิบัติการ: ทาโร อิवाซากิ

บรรณาธิการ: จูติพร เขียวมนังค์

ผู้ช่วยบรรณาธิการ: อรณัฐ ทองเร่ง

ศิลปกรรม: สวรินทร์ ขวัญทะเล

พิสูจน์อักษร&คอมพิวเตอร์: ธิกันท์ เจ้าพระยา

ฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ: กฤษณีย์ ตั้งประเสริฐสุข

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์ **PHOENIX** ในเครือบริษัทคาโดคาวะ อมรินทร์ จำกัด

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2434-0333 เว็บไซต์ www.phoenixnext.com

แยกสีและพิมพ์

บริษัท ยามาฮากาตะ (ประเทศไทย) จำกัด สำนักงานใหญ่

เลขที่ 324 หมู่ 4 นิคมอุตสาหกรรมบางปู ซอย 6 บี ถนนสุขุมวิท

ตำบลแพรกษา อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ 10280

โทรศัพท์ 0-2709-6556-66

จัดจำหน่ายโดย

บริษัททอมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์ ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จังหวัดนนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9222, 0-2449-9500-6

ราคา 265 บาท

หากหนังสือมีความผิดพลาด หน้าสลับ หน้าหาย หรือเกิดความชำรุดอันเนื่องมาจากกาพิมพ์
สามารถเปลี่ยนเป็นเล่มใหม่ได้โดยแจ้งรายละเอียดมาที่ โทร. 0-2434-0333 หรือ **PHOENIX NEXT**

SKILL Absolute protection /
Giant killing / Hydra eater /
Bomb eater / Devilish / Meditation / Taunt / Parrying
Shield Attack / Body handling
Knowledge of the shield IV

Maple's STATUS

Lv24 HP 100/100

MP22/22

[STR 0] [VIT 236]

[AGI 0]

[DEX 0] [INT 0]

น้อง

โละ แกร่ง

สาย เกิน

แพ๊งก์ ร้อย

[เรื่อง] ยูบิคิว

[ภาพ] โคอิน

Welcome to
"NewWorld Online".

SAMPLE

ภาพประกอบ: โคลิน

CONTENTS

All points are divided to VIT.

Because

a painful one isn't liked.

✦ บทนำ	ความชำนาญด้านป้องกันและเรื่องราวก่อนหน้านั้น	005	✦
✦ บทที่ 1	ความชำนาญด้านป้องกันและศึกแรก	009	✦
✦ บทที่ 2	ความชำนาญด้านป้องกันและพลังสมาธิ	024	✦
✦ บทที่ 3	ความชำนาญด้านป้องกันและการบุกดินเจียน	041	✦
✦ บทที่ 4	ความชำนาญด้านป้องกันและการฝึกกลับ	058	✦
✦ บทที่ 5	ความชำนาญด้านป้องกันและการเริ่มอิวนด์	066	✦
✦ บทที่ 6	ความชำนาญด้านป้องกันและการเจาะลึกลงใต้ดิน	081	✦
✦ บทที่ 7	ความชำนาญด้านป้องกันและเพื่อน	092	✦
✦ บทที่ 8	ความชำนาญด้านป้องกันและการบุกทะลวงในเวลาที่ดี	105	✦
✦ บทที่ 9	ความชำนาญด้านป้องกันและการบุกชั้นสอง	127	✦
✦ บทที่ 10	ความชำนาญด้านป้องกันและการซ่อมบำรุง	136	✦
.....			
✦ บทพิเศษ ✦	ความชำนาญด้านป้องกันและการที่ช่วยซันแรก	164	
.....			
✦ คุยท้ายเล่ม		213	
.....			

บทนำ

ความชำนาญด้านป้องกันและเรื่องราวก่อนหน้านั้น

“อืม...แทบไม่เคยเล่นเกมมาก่อนเลยอะนะ”

ซอนโจ คาเอเตะ มองแพ็กเกจเกมที่เพื่อนสนิทชื่อชิโระมิเนะ ริสะ ยัดเยียดมาให้แล้วถอนหายใจ

“แต่ริสะบังคับเราเสมอเลย...”

บนแพ็กเกจเกมที่มีรูปวาดชายหญิงถือดาบและไม้เท้าเอาไว้หลายคนนั้น เธอเห็นตัวอักษรเขียนด้วยสีสันสดใสว่า ‘New World Online’

มันเป็นเกมประเภท VRMMO¹ ที่ระยะหลังมานี้มียอดชาย ฟุงพรวด คาเอเตะมีฮาร์ดแวร์สำหรับเล่นเกมนี้ แต่เธอแทบจะไม่เคยใช้เจ้าสิ่งนั้นเลย จนมีฝุ่นเกาะบาง ๆ

ฮาร์ดแวร์นั้นก็เป็สิ่งที่เธอซื้อเพราะโดนริสะชักชวนจนบ้ำจี้ตามไปด้วย

“เฮ้อ...ปฏิเสธไม่ได้ยังไงก็ไมรู้...”

ในมือของคาเอเตะถือสมุดบันทึกเอาไว้ นี่ก็เป็นของที่ได้มาจากริสะเหมือนกัน ในนั้นมีสิ่งที่ต้องทำเพื่อเริ่มเล่นเกมนี้เขียนเอาไว้

“พอเห็นดวงตาเป็นประกายนั้นก็...พูดไม่ออกว่าเล่นไม่ไหวหรอก...”

1 VRMMO ย่อมาจาก Virtual Reality Massively Multiplayer Online หมายถึง เกมออนไลน์เสมือนจริงขนาดใหญ่ที่มีผู้เล่นจำนวนมาก

ริสเซเชื่อมั่นโดยไม่สงสัยเลยว่าคาเอเตะจะยอมเล่นเกม ถ้าไม่เริ่มเล่นก็รู้สึกสงสาร คาเอเตะจึงไม่มีทางเลือก

“ช่วยไม่ได้...! เริ่มตั้งค่าเลยแล้วกัน”

คาเอเตะปิดฝู่นออก แล้วเปิดใช้งานฮาร์ดแวร์

ก็ไม่ได้เกลียดเกมมากมายอะไรหรอก

แค่เข้าไปเล่นเป็นเพื่อนนิดหน่อย ไม่เห็นเป็นอะไรเลย

คาเอเตะคิดแบบนี้ แล้วเริ่มทำการตั้งค่าขั้นต้นของเกม

คาเอเตะถือสมุดบันทึกไว้ในมือข้างเดียว แล้วตั้งค่าขั้นต้นของ ‘New World Online’ จนเสร็จ เพราะได้สมุดบันทึกช่วย จึงทำให้ การตั้งค่าดำเนินไปอย่างรวดเร็ว

“ฟู...แบบนี้ใช้ได้หรือเปล่านะ”

ในที่สุดก็ไคฟ์เข้าสู่โลกแห่งคอมพิวเตอร์แล้ว มันเป็นความรู้สึกที่คาเอเตะไม่ได้สัมผัสมาเสียนาน เธอหลับตาลง ตอนที่ลืมตา ขึ้นในครั้งถัดไป ที่นั่นจะเป็นโลกแห่งเกม แต่ถึงจะพูดอย่างนั้นก็เถอะ เนื่องจากยังเหลือการตั้งค่าที่จำเป็นอีกเล็กน้อย จึงไม่อาจ เข้าเมืองได้ทันที

“ก่อนอื่นก็...ชื่อสิ่น่า จะใส่ชื่อจริงว่าคาเอเตะไปเลยมันก็ยังไม่ อยู่...เอายังไงดีนะ...”

คาเอเตะกลุ้มใจอยู่สักพัก สุดท้ายก็ใส่ชื่อว่าเมเปิล แล้ว กดปุ่มตกลง หน้าจอซึ่งลอยกลางอากาศเปลี่ยนเนื้อหาที่ฉาย แสดง ขึ้นมาว่าต้องกำหนดอุปกรณ์สวมใส่เริ่มต้น

“ดาบใหญ่...ดาบมือเดียว กระบอง ไม้เท้า...อืมมมม...ไม่ค่อย
ถนัดการเคลื่อนไหววนไปมาซะด้วยสิ...แถมไม่ยอมโดนโจมตีด้วย...
งั้นก็ต้องใช้ไม้เท้าเป็นนักเวทลีน้า”

คาเอเตะมองอุปกรณ์สวมใส่จำนวนมากอยู่อย่างนั้น แต่แล้ว
อุปกรณ์ที่รู้สึกว่าจะใช้ปรากฏขึ้นมา

“โลใหญ่กับดาบสั้น พลังโจมตีต่ำก็จริง...แต่พลังป้องกัน
เป็นอันดับหนึ่ง...เอ๊ะ! ถ้าเพิ่มพลังป้องกัน ดาเมจจะหมดไปสินะ”

ตกลงเอาอันนี้แหละ คาเอเตะอ่านคำอธิบายเสร็จแล้วเลือก
โลใหญ่กับดาบสั้นเป็นอุปกรณ์สวมใส่เริ่มต้น

ทว่า ภายในเกมประเมินกันไว้ว่า การเพิ่มพลังป้องกัน
เพื่อทำให้พลังโจมตีหมดประสิทธิภาพนั้นทำได้เฉพาะช่วงแรก
ถ้าอย่างนั้นเพิ่มพลังทำลายจะดีกว่า สรุปคือหากถามว่าโลใหญ่
เป็นยังไงละก็ มันเป็นอุปกรณ์สวมใส่ที่ไม่ได้รับความนิยมนั่นเอง

เดิมทีก็ไม่ค่อยมีใครสวมอุปกรณ์โดยเอาเรื่องรับการโจมตี
ภายในเกมมาตั้งเป็นเงื่อนไขอยู่แล้ว ยิ่งกว่านั้น ต่อให้ใช้โลใหญ่
ไม่ไหว แต่ถ้าเปลี่ยนมาใช้โลธรรมดา จะสวมดาบมือเดียวหรือ
กระบองก็ได้

มีผู้คนมากมายที่เลือกของพวกนั้นเพราะเคลื่อนไหวได้คล่องตัว

“ต่อไปก็ค่าสแตตส์สินะ...ไอ้นี้ใส่เป็นพลังป้องกันให้หมดเลย”

เรียกกันทั่วไปว่า ทุ่มอัปสแตตส์เพียงอย่างเดียว เมื่อทำอย่างนี้
โลใหญ่ที่ปกติพลังโจมตีก็ต่ำอยู่แล้วจะยิ่งนำเคร่าเข้าไปอีก ยิ่งกว่านั้น
เนื่องจากไม่ได้เพิ่มค่าความรวดเร็ว ความเร็วจึงเท่ากับในโลกความเป็น
จริงที่ไม่ได้มีการปรับค่าอะไรเลย

ในโลกความจริง มนุษย์ที่เอาชนะศัตรูประเภทสัตว์ซึ่งพุ่งเข้ามา

โจมตีได้เนี่ย จะมีสักกี่คนกันเชียวนะ

“อ่า...ปรับเปลี่ยนส่วนสูงไม่ได้หรอก อยากปรับให้สูงกว่านี้
แท้ๆ...”

ส่วนสูงของคาเอเตะอย่างมากก็แค่เกือบ 145 เซนติเมตร เธอได้รับความนิยมแบบล้นๆ ในโรงเรียนด้วยรูปร่างเพรียวบาง รูปร่าง และหน้าตาน่ารักน่าเอ็นดู แต่นั่นเป็นเรื่องที่คาเอเตะไม่มีทางรู้เลย ถึงส่วนสูงจะเป็นปมด้อย แต่ถ้าเปลี่ยนหน้าหนัก ส่วนสูงและรูปร่าง ให้ต่างจากความเป็นจริง ทำทางจะเล่นได้ไม่ถนัด คาเอเตะจึงเลิกลุ่ม ความตั้งใจอย่างไม่มีทางเลือก

“ที่นั่นก็โอเคแล้วสินะ เอละ!”

ร่างของคาเอเตะถูกห่อหุ้มด้วยแสงสว่าง
เมื่อลืมหูลืมตาครั้งถัดไป ที่นั่นก็เป็นลานกว้างของเมืองรอบ
ปราสาทที่เต็มไปด้วยความคึกคักจวบ

บทที่ 1

ความชำนาญด้านป้องกันและศึกแรก

เมื่อคาเอเตะกลายเป็นเมเปิล ภาพทิวทัศน์เมืองที่เห็นเป็นครั้งแรก ในเกมนี้คือลานกว้างมีน้ำพุและม้านั่งตั้งไว้หลายตัว อีกทั้งยังเชื่อมต่อกับถนนใหญ่ ผู้เล่นจำนวนมากเดินบนถนนปูแผ่นหินที่มีอาคารบ้านเรือนสร้างจากอิฐเรียงรายอยู่สองข้างทาง แสงสว่างจากท้องฟ้าสีครามกระจ่างใสสะท้อนกับน้ำในน้ำพุเป็นประกายระยิบระยับ

“ที่นี่คือ...เอ่อ สเตตัส!”

หน้าจอสีน้ำเงินก็โปร่งใสปรากฏขึ้นตรงหน้าของเมเปิลพร้อมเสียงดังวูม

เมเปิล

LV 1 HP 40/40 MP 12/12

[STR 0 <+9>]

[VIT 100 <+28>]

[AGI 0]

[DEX 0]

[INT 0]

อุปกรณ์สวมใส่

ศิระ	[ว่าง]	ลำตัว	[ว่าง]
มือขวา	[ดาบสั้นมือใหม่]	มือซ้าย	[โล่ใหญ่มือใหม่]
ขา	[ว่าง]	รองเท้า	[ว่าง]
เครื่องประดับ	[ว่าง]		
	[ว่าง]		

สกิล

ไม่มี

“อืมมมม...? VIT คือพลังป้องกันสินะ น่าจะใช้ อ้าว...
เราทำแบบนี้ลงไปหรือ”

แม้แต่คนที่ไม่ค่อยเล่นเกมอย่างเมเปิลยังเอาได้เลย ว่าการ
มีเลข 0 เรียงกันเป็นแถบที่สแตตัสเป็นเรื่องไม่ค่อยดีเท่าไร

ต่อให้ลองหันไปมองชีวิตที่ผ่านมา น้อยเหลือเกินที่เลข 0
จะเป็นเรื่องดี

หลังจากตรวจสอบสแตตัสไปที่ละอย่าง สิ่งที่ไม่เปิลสังเกตเห็น
ก็คือ แม้พลังโจมตีจะไม่ใช้ศูนย์และยังสามารถถืออาวุธได้อย่าง
ฉิวเฉียดก็ตาม แต่เธอไม่มีความฉลาด ไม่มีความว่องไว และ
ไม่มีความชำนาญด้วย

“ชะ ๆ ๆ...พลาดซะแล้ว ทำไงดี...ริสะไม่อยู่ชะด้วยสิ”

หลังจากส่งเสียงครางดังอึม ๆ แล้วครุ่นคิดอยู่หลายนาที แผนการที่ออกมาก็คือ ลองสู้กับปีศาจคู่สักครั้งก่อนแล้วกัน ถ้ายังไงก็ไม่ไหวละก็คงช่วยไม่ได้ ถึงตอนนั้นค่อยสร้างตัวละครใหม่แล้วกัน เมเปิลคิด

“เอาละ ลองออกจากเมืองกันเลย...!”

สิ่งที่เมเปิลคิดขณะเดินมุ่งหน้าออกนอกเมืองมีอยู่อย่างเดียว “คนที่เดินอยู่รอบ ๆ...เร็วจิงน้ำ”

ผลกระทบจาก [AGI 0] ที่เธอไม่รู้เมื่อตอนหยุดยืน ได้ปรากฏให้เห็นใกล้ตัว

แต่เธอก็ไม่ย่อท้อเพราะเรื่องนั้น แล้วมุ่งหน้าออกนอกเมืองอย่างมุ่งมั่น

เป้าหมายคือการปราบปรามศัตรูครั้งแรก

ถึงจะไม่เท่ากับในเมือง แต่นอกเมืองก็มีคนอยู่เหมือนกัน หากต่อสู้ที่นี่ จะต้องมีคนสักคนมองสิ่งที่เมเปิลทำอยู่เป็นแน่

“ไม่อยากจะให้ใครเห็นมาดแย่ ๆ เลยน้ำ...ลองไปไกลกว่านี้ อีกหน่อยดีกว่า”

เมเปิลเดินต่อไปอย่างมุ่งมั่นเหมือนเดิม จนมาถึงป่าที่ไม่น่าจะมีคนอยู่

“ดีละ ถ้าเป็นที่นี้คงใช้ได้สินะ...คุณมอนสเตอร์ จะเข้ามาจากตรงไหนก็เชิญเลย!”

ไม่ว่าจะเป็นปฏิกิริยาตอบรับเสียงนั้นของเมเปิลหรือเปล่า กระต่ายขาวที่มีเขาแหลมถึงกระโดดออกมาจากพงหญ้า แล้วเอาร่างเข้ากระแทกเธอด้วยความเร็วค่อนข้างสูง หากถามว่าเมเปิล

ที่ไม่ได้ปรับค่าความสามารถในการเคลื่อนไหวเลยจะหลบการพุ่งชนของกระต่ายได้หรือไม่ คำตอบก็คือไม่

“เดี๋ยว!? ้วย ขอโทษค่ะ!”

เมเปิดยังไม่รู้เลยว่าตนขอโทษอะไร เธอถนนลานเปลือยขยับโลใหญ่ที่ถือเตรียมเอาไว้ออกไปด้วยท่าทางพิลึก รับการพุ่งโจมตีของเขาแหลมด้วยท้อง

“เจ็บ!...ชะที่ไหน

เมื่อเห็นการโจมตีที่น่าจะเป็นคริตีคอลฮิตสร้างดาเมจไม่ได้ กระต่ายคงเกิดความสับสน จึงทิ้งระยะห่างเล็กน้อย

“โอ้วววว! ยอดไปเลย! ไม่เจ็บละ! สมกับที่ [VIT 128]! ฮุๆ...เป็นไงคุณกระต่าย กล้ามเนื้อหน้าท้องของฉัน”

เมเปิดเกร็งหน้าท้องทันที มันไม่ได้มีกล้ามเนื้ออะไรหรอก แต่กลับนึ้มยุ่นเสียด้วยซ้ำ

กระต่ายมองว่า ท่วงท่าที่เธอยืนหน้าท้องออกมาข้างหน้าโดยไร้การป้องกันเป็นการท้าทายหรือเปล่านะ หรือแค่มั่นถูกกำหนดให้เคลื่อนไหวอย่างนั้นเฉยๆ เอาเป็นว่ากระต่ายพุ่งโจมตีใส่เมเปิดอีกครั้ง

เมเปิดรับด้วยหน้าท้องโดยไม่ใช้โลใหญ่

กระต่ายขาวที่พุ่งชนเข้าไปซ้ำมาหลายครั้งใส่เมเปิดที่รับเอาไว้ พลังหัวเราะดังฮุๆ เธอวิ่งวนไปมาเพื่อหยอกเย้ากระต่าย และพยายามจะลูบมันด้วย

หากคนที่ไม่รู้อะไรมาเห็นภาพนั้นเข้า คงจะคิดว่าเป็นสถานการณ์แปลกประหลาดมากจนถูกโพสต์ลงเว็บบอร์ดบนเน็ตที่ไหนสักแห่งทันที

ถ้าแค่หยอกเย้ายังไม่เท่าไร แต่การยืนจังก้ารับการพุ่งชน

ของกระต่ายเป็นบางครั้งเนี่ย คงเรียกได้ว่าเข้าข่ายภาพแปลกประหลาดแล้วละ

การต่อสู้พิลึกพิลั่นที่ไม่รู้จะเรียกว่าเป็นการต่อสู้ได้หรือไม่นั้น ดำเนินต่อไปหนึ่งชั่วโมง เมเปิดที่หัวเราะอย่างสนุกสนานกำลังล้าราญจนลืมนเวลา

“เฮ้อๆ ตั้งใจอีกหน่อยซี”

เมเปิดช่วยยุกระต่ายขาวไม่หยุด ทว่าตอนนั้นเอง เสียงก็หลังไหลเข้ามาภายในสมอง

“ได้รับสกล [การป้องกันเบ็ดเสร็จ]”

“หือ? อะไรนะ...รอเดี๋ยวนะ คุณกระต่าย”

เมเปิดตรวจสอบสกลโดยไม่สนใจกระต่ายที่กำลังพุ่งเข้าชน

สกล [การป้องกันเบ็ดเสร็จ]

ทำให้ VIT ของผู้ครอบครองสกลนี้เพิ่มเป็นสองเท่า พอยต์ที่จำเป็นสำหรับการอัปเดต [STR] [AGI] [INT] กลายเป็นสามเท่าของปกติ

เงื่อนไขการได้รับ

รับการโจมตีจากศัตรูต่อเนื่องเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมง นอกจากนั้นยังต้องไม่ได้รับดาเมจ และไม่สร้างดาเมจด้วยอาวุธหรือเวทมนตร์

“หือ? จั้น ก็หมายความว่า [VIT 256]? แบบนี้ก็มันเป็นสกิลที่ยอดเยี่ยมมากเลยนะลิ...แค่เล่นกับคุณกระต่ายเท่านั้นเองนี่นา...”

เมเปิดนี่กว่าได้รับสกิลนี้มาง่าย ๆ แต่ถ้าเป็นผู้ใช้ไอ้ใหญ่ทั่วไปพลังป้องกันจะไม่เพียงพอ นอกจากนั้น การทุ่ม่อปัสเตตัสเพียงอย่างเดียวอาจทำให้เข้าตาจนในภายหลัง จึงแทบไม่มีใครเขาทำกัน ถ้าให้พูดมากกว่านั้นอีก ถึงจะเป็นคนที่ทุ่ม่อปัสเตตัสอย่างเดียวก็ไม่มีใครมาเล่นหยอกเย้ากับกระต่ายขาวหนึ่งชั่วโมงหรอก

สรุปคือ จะเรียกว่าเป็นสกิลที่ได้รับมาอย่างปาฏิหาริย์ก็ไม่ใช่ การพูดเกินจริงแต่อย่างใด หากให้กล่าวมากกว่านั้นก็คือ คนที่มีสกิลนี้ในปัจจุบันก็มีแค่เมเปิดคนเดียว

แต่ว่า ตัวเมเปิดเองไม่มีทางรู้เรื่องนั้น

“เฮอะ คุณกระต่าย ขอโทษที่ทำให้รอ...คุณกระต่าย?”

“กิว...”

ทุกครั้งที่ฟุ้งซน กระต่ายขาวจะกระเด็นไปลงพื้นดินจนร่างกายได้รับบาดเจ็บ แล้วบนศีรษะมันก็ปรากฏสิ่งเหมือนแถบ HP

ตอนนี้แถบนั้นเปลี่ยนจากสีแดงกลายเป็นว่างเปล่า

กระต่ายขาวกลายเป็นอณูแสงระยิบระยับแล้วหายไปพร้อมกับเสียงดิ่งเบรียะ มันหายไปอย่างไร้ร่องรอย ไม่มีไอเท็มดรอปลงมาเลยแม้แต่ชิ้นเดียว

“คุณกระต่ายยยยยยยยย!”

“เลเวลเพิ่มขึ้นเป็นเลเวล 2”

“คุณกระต่ายยยยยยยยย!”

เสียงหัวเราะของเด็กสาวดังสะท้อนในป่าอันเงียบสงัด

“เฮ้อ...ทำไมถึงตายซะแล้วละ...ยังไม่ได้คิดจะกำจัดเลยแท้ ๆ...”

เมเปิดคร่ำครวญกับการตายของกระต่าย แต่พอผ่านไปสักพักก็ยืนหยัดขึ้นอีกครั้ง แล้วเริ่มตรวจสอบเรื่องเลเวลอัป

“ฮะ! ได้พอยต์ที่เอามาแบ่งใส่สเตตัสเพิ่มมาอีก 5 ละ!”

หากแบ่งสันปันส่วนพอยต์นี้ ก็จะบอกผลการมีสเตตัส 0 ได้อย่างปลอดภัย

“อืมมมม...แต่จะมาเพิ่มอย่างอื่นนอกจากพลังป้องกันเอาป่านนี้ก็หน้า...”

เมื่อแบ่งใส่ไปแล้วครั้งหนึ่งจะทำให้กลับมาเหมือนเดิมไม่ได้ เมเปิดจึงคิดอย่างรอบคอบ

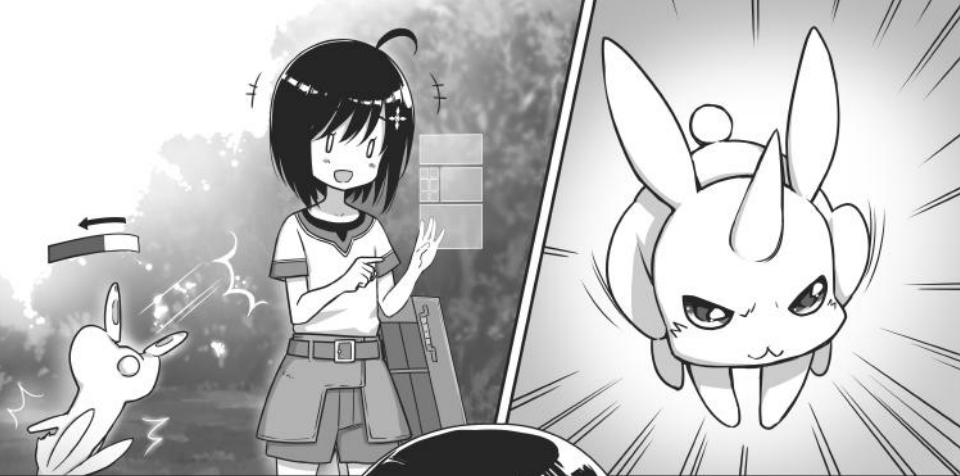
“ดีละ...ตัดสินใจได้แล้ว! ใส่ให้ VIT ก็แล้วกัน!”

เมเปิดใส่ 5 พอยต์ลงที่ VIT ทั้งหมด แล้วเดินลึกเข้าไปในป่าเพื่อหามอนสเตอร์อีกครั้ง

เมื่อเทียบกับบริเวณรอบ ๆ ถนนที่ทอดยาวมาจากเมืองลึกเข้าไปในป่านั้นมีมอนสเตอร์ที่แข็งแกร่งกว่าเล็กน้อย และมีจำนวนมาก เมเปิดแทบไม่ต้องใช้เวลาสักเท่าไรในการพบกับมอนสเตอร์

“อื...ขยะแขยง...”

ขณะนี้ข้อเท้าของเมเปิดมีตะขาบตัวยักษ์พันอยู่ คงไม่มีมนุษย์คนไหนที่ไม่ขยะแขยงมันหรอก

เมเปิลใช้ดาบสั้นที่ซักออกมาจากตรงบันแวนวางร่างนั้นดังจึกๆ ตะขบตัวนี้มีพิษ มันจะกัดและปล่อยพิษดังกล่าวใส่คู่ต่อสู้ที่มันสร้างดาเมจให้ แต่แม้จะโดนกัด ร่างกายของเมเปิลก็ไม่มีบาดแผลเลยสักแห่ง ทำให้ปล่อยพิษมาไม่ได้

อีกทั้งตะขบก็ไม่มีควมน่ารักเหมือนกระต่ายขาว ไม่ใช่มอนสเตอร์ที่เมเปิลรู้สึกอยากเล่นด้วย

สรุปคือ กำจัดไปก็ไม่วู้สึกอะไรเลยนั่นเอง

เนื่องจากพลังโจมตีของเมเปิลต่ำมากเกินไป ต้องแทงสิบกว่าครั้งจึงกำจัดได้สำเร็จในที่สุด

“เลเวลไม่เพิ่มขึ้นเธอ...”

พอถึงจุดนี้ เมเปิลลังเลว่าควรจะกลับหรือไม่ สำหรับเมเปิลที่ปัจจุบันไม่ได้ทุ่มเทให้กับการเพิ่มเลเวลจนลืมเวลา การต่อสู้กับตะขบทำให้รับรู้ว่าจะใช้เวลาค่อนข้างมาก เมเปิลจึงคิดจะกลับไปยังจุดที่มีมอนสเตอร์อ่อนแอกว่านี้อีกสักนิด

แต่โชคร้ายเหลือเกิน ระหว่างที่มุ่งหน้าลึกเข้าไปเรื่อยๆ เมเปิลก็ดันหลงเข้าไปในเขตที่มีมอนสเตอร์แข็งแกร่งที่สุดในบริเวณนี้เสียแล้วแล้วยังโชคร้ายซ้ำสอง ตอนนี้มีมอนสเตอร์ตัวนั้นปรากฏกายต่อหน้าเมเปิลจริงๆ

ฝั่งตัวใหญ่ที่กำลังบินอยู่ส่งเสียงตีปีกหนวกหู

มันกำลังพุ่งเข้าหาเมเปิล

“โกหกน่า จริงหรือเนี่ย...”

เมเปิลรู้สึกหวาดกลัวเหลือเกินในอันธบ่อเรอแบบไม่น่าเชื่อชั้นพลางตั้งท่าถอยโลใหญ่

ทว่า เมเปิลที่มี [AGI 0] ไม่มีทางตามการเคลื่อนไหวอันรวดเร็วของฝั่งยักษ์ได้

เด็กสาวโดนศัตรูเข้าข้างหลังภายในพริบตา แล้วโดนแทงที่ต้นคอทั้งอย่างนั้น—ชะที่ไหน เหล็กในฝั่งปะทะใส่ต้นคอของเมเปิลก็จริง แต่ไม่สามารถโจมตีเหนือกว่าพลังป้องกันได้ จึงโดนตีกระเด็นสร้างดาเมจให้เมเปิลไม่ได้เลยแม้แต่นิดเดียว

ถึงกระนั้น ฝั่งยักษ์ก็ยังพยายามแทงใส่ต้นคอเธออีกหลายต่อหลายครั้ง

“ชะ ๆ ๆ...จึกจึน้ำ”

เมเปิลค่อย ๆ กลับมาผ่อนคลายที่ละน้อย แล้วกลับคืนสู่ท่าที่ตามปกติ

หลังจากนั้น ฝั่งยักษ์ยังพยายามแทงอีกหลายครั้ง แต่คงตระหนักแล้วว่าไร้ความหมาย จึงเปลี่ยนมาโจมตีด้วยการฟันของเหลวมีพิษแทน

“อือ...!?”

แม้จะไม่รุนแรงนัก แต่เมเปิลรู้สึกได้ถึงความเจ็บปวดเหมือนผิวไหม้ ประมาณว่าลางอ่างน้ำร้อนหลังจากโดนแดดเผา

เมื่อตรวจสอบสเตตัสก็พบว่า HP ลดลงแค่ 1 ของเหลวพิษเป็นดาเมจที่เมเปิลไม่สามารถป้องกันได้ ซินโดนของเหลวพิษต่อไปแบบนี้ก็อีกสามสิบเก้าครั้ง เมเปิลจะต้องตาย

“...ใช้กลยุทธ์ล่าถอย!”

เมเปิลหันหลังวิ่งหนีฝั่งยักษ์ ทว่าความแตกต่างถึงขั้นโหดร้ายของ AGI ไม่ปล่อยให้เธอทำแบบนั้น

ฝั่งยักษ์สาดของเหลวพิษใส่ต่อเนื่อง เมเปิลหลบมันไม่ได้

“อือ...”

ตอนที่ HP ของเมเปิดลดลงเหลือครึ่งหนึ่งนั่นเอง

“ได้รับสกล [ด้านทานพิษขั้นต้น]”

หลังจากเสียงนั้นดังขึ้น เมเปิดก็ไม่ได้รับดาเมจอีกเลย ถ้าเป็นเมเปิดตามปกติคงจะยินดีตั้งแต่ตรงนี้แล้ว เพียงแต่ครั้งนี้ต่างออกไป เธอรู้สึกโมโหเล็กน้อยที่ได้รับดาเมจจากผิงยักษ์เป็นครั้งแรก

“ไม่ไหวแล้ว...”

เมเปิดล้มแปะลงบนพื้นดิน เสสร้างคลานเพื่อหนีออกจากสถานที่แห่งนี้ให้ได้สักนิดก็ยังดี

ใช่แล้ว มันเป็นการแสดงละครตบตา สิ่งนี้มีความหมายหรือเป็นแค่ความบังเอิญกันนะ การเคลื่อนไหวของผิงถึงเปลี่ยนแปลงไปจริงๆ

ผิงยักษ์สาดของเหลวพิษเหมือนจะคิดว่าอีกนิตเดียว เมื่อเมเปิดเคลื่อนไหวให้เฉื่อยชาลงเรื่อยๆ มันก็สาดของเหลวพิษเข้าไปอีก เหมือนกับจะเพ็ดจี้ศึก

“สกล [ด้านทานพิษขั้นต้น] วิวัฒนาการเป็น [ด้านทานพิษขั้นกลาง]”

เมเปิดยิ้มยินดีว่า สำเร็จแล้ว นี่คือเป้าหมายของเธอ ที่นี้มาตรการรับมือพิษที่เป็นความห่วนวิตกเพียงเรื่องเดียวในตอนนี้ก็ไปได้สวย

แล้วเมเปิดก็หยุดขยับตัวโดยสิ้นเชิง แสร้งทำเป็นตายไปแล้ว ผิงยักษ์เตรียมตัวใช้การโจมตีอันรุนแรงที่ต้องใช้เวลารวบรวมพลัง

ใส่ศัตรูที่ไม่ขยับตัว มันหนีบตัวเมเปิดที่ล้มบนพื้นดินขึ้นมา แล้วขยับใบหน้าเข้าใกล้

“ฮูๆ ติดกับแล้วนะ!”

เมเปิดพลิกตัวขึ้นนอนหงายแล้วแทงดาบสั้นในมือเข้าไปในปากที่อ้ากว้าง คมดาบถูกแทงเข้าไปในปากซึ่งไร้เกราะป้องกันส่งเสียงกึกๆ พลังทะลุไปถึงส่วนศีรษะ

เมเปิดขยับวนไปมาซ้ายขวายิ่งขึ้น แล็บ HP ที่แสดงเหนือศีรษะของฝั่งยักษ์ถูกลบไปอย่างสม่ำเสมอทีละนิด

ฝั่งยักษ์เดือดดาลแทงเหล็กในใส่เธอ แต่ก็สร้างดาเมจไม่ได้ ในที่สุดฝั่งยักษ์ก็ตัวสั่นกระตุก กลายเป็นแสงสว่างหายไป แล้วแหวนสีเงินวงหนึ่งก็หล่นตบลงตรงนั้น

“ฮูๆ...ฉันชนะแล้วสินะ!”

“ได้รับสกิล [ใจแอนท์คิลลิ่ง (กินของใหญ่)] เลเวลเพิ่มขึ้น เป็นเลเวล 8”

เมื่อเมเปิดเก็บแหวนขึ้นมา ก็ตรวจสอบมันและสกิลที่ได้รับมาคราวนี้

แหวนฟอเรสต์ควีนปี [แรร์]

[VIT +6]

ฟื้นฟูอัตโนมัติ : ฟื้นฟูลิบเปอร์เซ็นต์ของ HP สูงสุด เป็นเวลาสิบนาที

“โอ้วววว! อันนี้ยอดไปเลย ฟีนฟู HP! ของเร้าก็หมายความว่าเราโชคดีสินะ”

สำหรับเมเปิลที่ไม่มีเวทมนตร์เลยแม้แต่อย่างเดียวนั้นเนื่องจาก MP ยังเป็นตามค่าตั้งต้น การฟีนฟู HP เป็นสิ่งล้ำค่ามาก มีหน้าซ้ำ [VIT +6] ที่ติดมาด้วยคูเเฟิน ๆ เหมือนไม่มีอะไร แต่มันมีค่านึงนั้ก เพราะสำหรับเมเปิลที่มี [การป้องกันเบ็ดเสร็จ] จะทำให้กลายเป็น VIT +12 นั้นเอง

เธอถอดถุงมือที่สวมใส่มาตั้งแต่แรกออกแล้วสวมแหวนวงนั้น ถุงมือเป็นแค่อิเท็มแฟชั่น ไม่ใช่อุปกรณ์สวมใส่ จึงสามารถสวมทับบนแหวนได้

“ในบันทึกเขียนไว้ว่า อย่าบอกหรือให้คนอื่นดูสก็ลกับไอเท็มล้ำค่านี้ละ”

ริสะเขียนมาตรการป้องกัน PK (เพลเยอร์คิล) เอาไว้ด้วย ถึงจะพูดอย่างนั้นก็เถอะ แต่ผู้เล่นที่สามารถ PK เมเปิลได้ในตอนนั้น คงไม่ปรากฏตัวออกมาง่าย ๆ หรือ

“ที่เหลือก็สก็ล...”

[ตำนานพิชชั้นกลาง]

ทำให้พิชร้ายแรงหมดประสิทธิภาพ

เงื่อนไขการได้รับ

รับพิชร้ายแรงสี่สิบครั้ง

“ไม่เห็นจะรู้สึกว่าร้ายแรงขนาดนั้นเลย...หรือว่า VIT ช่วยลดดาเมจจากพิชด้วยหรือเปล่านะ...”

ที่จริงก็เป็นอย่างนั้นแหละ มันสามารถลดทอนและจำกัดดาเมจที่ควรจะได้รับแต่แรก

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากคุณสมบัติของการโจมตีที่เรียกว่าพิษ เมื่อไม่มีความต้านทานมัน ก็จะได้รับ 1 ดาเมจ

“งั้น สกิลต่อไป!”

[ใจแฉกคิลลิ่ง]

เมื่อค่าสแตตัสนอกจาก HP, MP เกินสี่ประเภทต่ำกว่าคู่ต่อสู้ สแตตัสอื่นนอกจาก HP, MP จะกลายเป็นสองเท่า

เงื่อนไขการได้รับ

ผู้เล่นที่มีค่าสแตตัสนอกจาก HP, MP เกินสี่ประเภทต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของมอนสเตอร์ที่เป็นคู่ต่อสู้ เข้าโจมตีมอนสเตอร์เป้าหมายแบบบลูเดียว

“เพราะสแตตัสของเราเป็น 0 อยู่สี่ประเภท...อ้าว? งั้นเวลาต่อสู้ก็กลายเป็นสองเท่าตลอดแทบทุกกรณีนะสิ งั้นก็หมายความว่า... VIT ทั้งหมดเป็นสี่เท่า!”

อย่างที่เมเปิดพูด สแตตัสของเมเปิดมีแต่ 0 ประสิทธิภาพสกิลอย่างมากที่สุดก็ทำให้ VIT กลายเป็นสองเท่า หากจัดสรรให้ใช้งานได้ง่ายหรือเน้นความชำนาญเฉพาะด้าน มันจะกลายเป็นพลังอันแข็งแกร่ง

นอกจากนี้ยังเลเวลอัป และได้สแตตัสพอยต์มาอีก

“อ้าว? ได้สแตตัสพอยต์แค่ 15 เอง...ได้เฉพาะตอนเลเวล

เลขคู่ลิ้นะ”

คราวนี้เมเปิลหุ้มทั้งหมดใส่ VIT อย่างไม่ลังเล
ต่อให้พิจารณาถึงเรื่องสกลิล [ใจแอนท์คิลลิ่ง] แต่ทำแบบนี้
แหละดีที่สุด

ค่าตัวเลข VIT ที่แท้จริงของเมเปิลในปัจจุบันคือ 616

“อ้อ...เหนื่อยยังไงก็ไม่วู้ วันนี้พอก่อนดีกว่า เวลาผ่านไป
มากกว่าที่คิดด้วย”

เมเปิลเดินออกจากปากลับสู่เมือง หลังจากเดินในเมืองลัคครู
เธอก็ลือกเอาต์กลับสู่โลกแห่งความจริง

บทที่ 2

ความชำนาญด้านป้องกันและพวงศมาธิ

“เฮอะละ! วันนี้ก็พีตเต็มทีเลย!”

เมเปิดล็อกอินเข้าสู่ ‘New World Online’ ต่อเนื่องจากเมื่อวาน

“วันนี้ลองไปที่ป่าอีกตึกกว่า! อยากรได้สกิลใหม่ด้วย”

เมเปิดไม่ใช่คนประเภทมุงมันเก็บเลเวล แต่กลับหลงใหลความรู้สึกตื่นเต้นเวลาได้รับสกิลใหม่ เป็นความเพลิดเพลินประเภทที่เหมือนกับว่าได้เติมหนังสือเข้าไปในชั้นที่ว่างเปล่า

“ต้องหาสกิลที่เพิ่ม VIT เท่าที่จะเป็นไปได้!”

แล้วเมเปิดก็เดินมุ่งหน้าออกนอกเมืองด้วยอาการก้าวที่เซื่องช้าเหมือนเคย

“จะทดลองอะไรดีนี่...”

พอคิดอย่างนั้น สิ่งแรกที่นึกออกก็คือการตรวจจับปฏิภริยา ถ้าสามารถตรวจจับปฏิภริยาของศัตรูได้ล่วงหน้าจะต้องสะดวกมากแน่นอน

“ดีละ! ต้องพยายาม!”

เมเปิดวางโลโก้บนพื้นดิน หลังตาลง ส้ารวจปฏิภริยารอบๆ ที่จริงแล้ววิธีนี้

มันผิดพลาดสุดๆ

วิธีที่แท้จริงถูกเขียนไว้บนเว็บบอร์ดโค้ดเกม คือต้องโจมตีด้วยธนูหรือโยนก้อนหินใส่มอนสเตอร์ที่มองไม่เห็นร่าง ซึ่งอยู่ห่างจากผู้เล่นประมาณหนึ่ง ราวกับรู้ว่ามันอยู่ตรงนั้นจริงๆ แล้วทำแบบนี้ให้สำเร็จหลายๆ ครั้ง

เดิมทีถ้าสามารถได้สกิลดังกล่าวมาด้วยวิธีที่เมเปิลทำนี้ เธอคงตรวจจับปฏิกิริยาได้แม้แต่ในโลกความจริง

แต่เมเปิลไม่ใช่ยอดมนุษย์แบบนี้

เธอไม่รู้เรื่องดังกล่าวจึงหลับตา และเพ่งสมาธิอย่างมุ่งมั่น แล้วทำแบบนี้อยู่สามชั่วโมง จนอยู่ในสภาพเกือบจะหลับไปแล้ว

ข้อความจากระบบส่งมาถึงหูของเมเปิลที่แสดงความอดทน พลิกพลิกผัน สถิติสัมพัทธ์ของเมเปิลค่อยๆ ดีขึ้นขึ้นมา

“ได้รับสกิล [ทำสมาธิ]”

“หือ อ้าว [ทำสมาธิ]? ไม่ใช่ตรวจจับปฏิกิริยา...ฉันเหอหน้าเสียดาย...”

พอจะลุกขึ้นยืนก็รู้สึกตัวว่าร่างกายหนักอึ้ง เธอล้มตาทิ้งสอง และตรวจสอบร่างกายของตัวเอง แล้วพบว่ามีมอนสเตอร์ตั้งแต่พวกปลาชีวปลาสร้อยอย่างตะขาบและหนอนผีเสื้อ จนถึงหมาป่า ทำทางแข็งแรงแรงเข้ามารุมพัวพัน พยายามโจมตีใส่ร่างของเมเปิลที่ไร้การต่อต้าน

“กรี๊ดดดดดดดดดดด!”

เธอส่งเสียงหวีดร้องพร้อมกับใช้ดาบสั้นแทงใส่ร่างกายฉีก ๆ

กำจัดตะขาบและหมาป่า ช่างเป็นเรื่องหนักหนาย่างมากสำหรับ เมเปิลซึ่งมี [STR 9] ศัตรูไม่ยอมล้มเสียที แต่เพราะไร้กำลังเกินไป จนไม่สามารถสร้างบาดแผลให้กับร่างกายของตัวเอง เมเปิล จึงสามารถแทงใบมีดใส่ตัวเองได้อย่างสบายใจ

ถ้าแค่มอนสเตอร์ที่มาพัวพันยังไม่เท่าไร แต่มันไม่ใช่แค่นั้น เพราะโดนเสียงหวีดร้องของเมเปิลชักจูงมาหรือยังงั้น มอนสเตอร์ ถึงทยอยตีบคลานออกมาจากป่าเรื่อยๆ

“ได้รับสกิล [ยั่วยุ]”

แม้ว่าสกิลใหม่จะเป็นเรื่องน่ายินดี แต่ตอนนี้ต้องหาทางหนี จากวิกฤตการณ์นี้ให้ได้เสียก่อน และแล้ว

“เลเวลเพิ่มขึ้นเป็นเลเวล 11”

“ฟู...เป็นการต่อสู้ที่ดุเดือดจังแฮะ...เอาละ มาตรวจสอบสกิล กันเถอะ!”

[ทำสมาธิ]

เมื่อใช้งาน จะฟื้นฟู HP 1% ของ HP สูงสุดในลึบวินาที ประสิทธิภาพต่อเนื่องเป็นเวลาลึบวินาที และไม่ใช่ MP เวลา [ทำสมาธิ] จะไม่สามารถทำการโจมตีทุกชนิด

เงื่อนไขการได้รับ

ทำสมาธิสามชั่วโมงขณะรับการโจมตีไปด้วย

“ไม่ได้ทำสมาธิสักหน่อยนะ...แต่เอาเถอะ ยังไงก็ยินดีต้อนรับนะ สกิลอันแข็งแกร่ง!”

ต่อไปเธอก็ตรวจสอบสกิลย้วยด้วย

[ย้วย]

ดึงความสนใจของมอนสเตอร์มาที่จุดเดียว สามารถใช้ซ้ำ
ได้อีกครั้งหลังจากผ่านไปสามนาที

เงื่อนไขการได้รับ

ดึงความสนใจของมอนสเตอร์เกินสิบตัวภายในครั้งเดียว
ใช้โอเท็มได้

“อันนี้ก็ น่าจะตีตอนเก็บเลเวลเหมือนกันนะ”

เดิมทีสิ่งนี้เป็นทักษะที่เหมาะสมกับการสู้แบบปาร์ตี้ เวลาตั้งปาร์ตี้
ผู้เล่นที่มีพลังป้องกันสูงสุดจะใช้สกิลนี้ ดึงการโจมตีมาไว้ที่ตัวเอง
คนเดียว แต่แบบนั้นคงไม่เหมาะกับเมเปิล หากถามว่าทำไมละก็
เพราะค่า AGI ที่ต่ำมาก ต่อให้ไล่ล่ามอนสเตอร์เพื่อเก็บเลเวลยังไง
ก็ไล่ตามไม่ทันนั่นเอง บางทีในบรรดาผู้เล่นทั้งหมด คนที่ประสบ
ปัญหาเช่นนั้นคงมีแค่เมเปิลคนเดียว

อย่างไรก็ตาม ที่นี้ก็สามารเก็บเลเวลได้อย่างอิสระในระดับ
หนึ่งแล้ว

เมื่อเมเปิดตรวจสอบสถิติเป็นอย่างสุดท้ายก็พยักหน้าด้วยความพึงพอใจ แล้วล็อกเอาต์

ในเว็บบอร์ดแห่งหนึ่งบนเน็ตขณะนั้น

[NWO] เจอตัวผู้ใช้โลใหญ่สุดเจ๋ง

1 ชื่อ : นักดาบใหญ่นิรนาม
เจ๋งไปเลย

2 ชื่อ : พลหอกนิรนาม
ขอรายละเอียดด่วน

3 ชื่อ : นักเวทนิรนาม
เจ๋งยิ่งไ้

4 ชื่อ : นักดาบใหญ่นิรนาม
นั่งนั่งตอนโดนตะขากับหนอนผีเสื้อหลายสิบตัวล้อมอยู่ในป่า
อะไรสักแห่งทางตะวันตกนะ

5 ชื่อ : พลหอกนิรนาม
หา? เป็นไปไม่ได้หรอกมัง
ปกติคงตายไปแล้ว 555 ต่อให้สวมโลใหญ่ก็เหอะ

6 ชื่อ : นักรูนิรนาม

>1

สวมของเทพหรือเปล่า ของเป็นใจ

7 ชื่อ : นักดาบใหญ่นิรนาม

เท่าที่เห็นน่าจะเป็นของมือใหม่นะ

แค้ย่อนนีกก็สยองแล้ว

นั่งเฉยท่ามกลางหอนผีเสือกับตะขาบได้ไงนะ

8 ชื่อ : นักเวทนิรนาม

เจอสภาพออย่างนั้นยังไม่ตาย แสดงว่าดาเมจไม่เป็นผล เป็น
ได้แค่นั้นละมัง...

9 ชื่อ : พลหอกนิรนาม

ทำแบบนี้ได้ด้วยหรอ

10 ชื่อ : นักรูนิรนาม

ถ้าจำไม่ผิด จากการทดสอบตอนเบตาเทสต์ ถ้าทุ่มอัปพลัง
ป้องกันให้สุด น่าจะทนได้แค่การโจมตีของกระต่ายขาวนะ

11 ชื่อ : พลหอกนิรนาม

ไร้ประโยชน์ไม่ใช่หรอ

12 ชื่อ : ผู้ใช้โล่ใหญ่นิรนาม

บางทีฉันอาจจะรู้จักยัยนั้น

13 ชื่อ : นักดาบใหญ่ นีรนาม
 ถ้ายอมเล่าจะดีใจมาก

14 ชื่อ : ผู้ใช้โล่ใหญ่ นีรนาม
 ถึงจะไม่รู้จักชื่อผู้เล่น แต่เป็นสาวน้อยแสนสวยสูงไม่ถึง 150
 ดูจากความเร็วในการเดิน ทำทาง AGI แทบจะเป็นศูนย์
 อ้อ ชินฉินทำแบบเดียวกับยัยนั้น คงละลายในพริบตา

15 ชื่อ : นักเวท นีรนาม
 ชินก็ห่มอัปสแต่ตั้งส้อย่างเดียวจริงระเอะ เออาเหอะ เธออาจเจอ
 สกิลซ่อนเร้นก็ได้

16 ชื่อ : พลหอก นีรนาม
 อา ทำทางจะเป็นอย่างนั้นแฮะ ว่าแต่ผู้หญิงระเอะ แถมยัง
 เป็นสาวน้อยแสนสวยด้วย

17 ชื่อ : นักธนู นีรนาม
 โฮ่ สนใจตรงนั้นหรือ

ฉินก็ด้วย

18 ชื่อ : นักดาบใหญ่ นีรนาม
 อืม คงได้แต่ค่อยๆ รวบรวมข้อมูลสินะ
 ถ้าจะเป็นผู้เล่นระดับท็อป ยังไงชื่อก็คงขึ้นมาเองโดย
 อัตโนมัติแหละ

19 ชื่อ : ผู้ใช้โลโก้นिरนาม
ถ้าเจออะไรอีกจะมาโพสต์บอกนะ

20 ชื่อ : นักเวทนिरนาม
ขอบคุณสำหรับข้อมูล! (ค่านับ)

.....

เมเปิลกลายเป็นหัวข้อสนทนาเพียงเล็กน้อยในสถานที่ที่เธอไม่รู้จัก
ด้วยประการฉะนี้เอง

“วันนี้ก็เข้ามาจนได้สิน้า...”

ที่นี้เธอก็ล้อกันติดต่อกันสามวัน ถึงจะเป็นเกมที่เริ่มโดย
บอกว่าเล่นเป็นเพื่อนริสะ แต่ดันติดงอมแงมเสียแล้ว

เธอรู้สึกประสบความสำเร็จในการได้สกิลใหม่ กับการเพิ่ม
พลังป้องกันจนติดใจ แล้วเพลอเปิดฮาร์ดแวร์มาเล่น

หากพูดถึงริสะ เธอโดนพ่อแม่สั่งให้อ่านหนังสือ เลยมารเล่น
ไม่ได้นั่นเอง

“ฮู ๆ ๆ...เราก็เลยเล่นสนุกอยู่คนเดียว”

ว่าแล้ววันนี้เมเปิลก็ทำท่าจะเดินออกไปลุยเหมือนกัน แต่เธอ
กวาดตามองรอบ ๆ แล้วนึกคิดขึ้นมาได้เรื่องหนึ่ง

“เรา...ยังสวมอุปกรณ์มือใหม่อยู่นี้น้า!”

ของที่เธอใช้อยู่คือโลซึ่งไม่มีการประดับตกแต่งอะไรเลยสักนิด

กับดาบสั้นไร้พลัง พอมองรอบตัวแล้วก็เห็นคนที่เหมือนผู้เล่นระดับสูง
 อยู่กันกระจัดกระจาย ซึ่งคนเหล่านั้นสวมใส่อุปกรณ์ดูดีที่มีการ
 ประดับตกแต่ง

เมื่อกวาดตามองคนพวกนั้นอย่างเล็กลูกอยู่สักพัก เธอก็พบ
 ผู้ชายถือโลใหญ่มาดแต่อยู่ตรงจุดที่ห่างออกไปเล็กน้อย

เมเปิดเดินเตาะแตะเข้าไปหาผู้ชายคนนั้นแล้วส่งเสียงทัก

“เออ โล่เท่ๆ อันนั้นไปหามาจากที่ไหนหรอคะ”

“หือ? เอ๊ะ? จะ...ฉันหรอ”

ท่าทางเขาจะตกใจที่โดนทักกะทันหัน

“ค่ะ! โล่อันนั้นเท่มากเลยนะคะ!”

“อะ...อือ ขอบใจนะ...นี่เป็นของสั่งทำนะ จ่ายเงินให้ช่างผลิต
 ทำให้”

“จื่อ...อย่างนี้เอง...”

“นั่นสินะ...จะแนะนำร้านให้เอาไหม เป็นมิตรภาพของคนใช้
 โล่ใหญ่เหมือนกัน”

“อะ! ขอรบกวนด้วยค่ะ!”

“งั้นก็ตามมาสิ”

จริงอยู่ที่มีความเป็นไปได้เหมือนกันว่านี่คือการต้มตุ๋น
 แต่เนื่องจากเมเปิดเอาแต่คิดเรื่องโล่ใหญ่ไปแล้ว จึงไม่มีความคิด
 เช่นนั้นผุดขึ้นมาเลยสักนิด

สิ่งที่สร้างความโชคดียของเมเปิดก็คือ ชายคนนี้เป็นชายใจกว้าง
 ธรรมดาจริงๆ

เป็นเพราะว่า

“จริงหรอเนี่ย...ไม่น่าเชื่อว่าจะเข้ามาคุยด้วย...เดี๋ยวต้องไป

โพสต์บนบอร์ดละ”

ใช่แล้ว ชายคนนี้ก็คือผู้ใช้โลใหญ่นิรนามบนเว็บบอร์ดแห่งนี้
นั่นเอง

ทั้งสองเดินลักพิกแล้วเข้าไปในร้านแห่งหนึ่ง

ข้างในมีผู้หญิงคนหนึ่งกำลังทำงานอยู่หลังเคาน์เตอร์ เธอ
หยุดมือลงเมื่อมีใครบางคนเข้ามา พอเห็นว่านั่นเป็นใบหน้าของคน
รู้จักก็ส่งเสียงทัก

“อ้าว ยินดีต้อนรับจ้าโครม มีอะไรหะอ ยังเร็วไปที่จะเอาโล
มาซ่อมบำรุงนี่นา”

“อ้อ พอดีเจอผู้ใช้โลใหญ่หน้าใหม่เข้านะ...ก็เลยพามาเพราะ
ความคิดชั่ววูบ”

เมเปิดปรากภูต้วมาจากข้างหลังโครมที่พูดแบบนี้

“อู๊ย น่ารักจัง...โครม พาเด็กคนนี้มาด้วยความคิดชั่ววูบหรือ
รายงานชะดีไหม”

ผู้หญิงเจ้าของร้านพูดแล้วเปิดหน้าจอสีน้ำเงินกลางอากาศ

“ตะ...เดี่ยวซี! ไอนั้นมัน ว่าไงดี แคพูดเปรียบเปรยไป!”

“ฮูๆ...รู้แล้วแหละน่า ล้อเล่นนะ ล้อเล่น”

“เฮ้อ...หัวใจจะวายเอา ช่วยหยุดทีเถอะ”

โครมพูดแบบนี้แล้วถอนหายใจโล่งอก

“เธอเองก็เหมือนกัน จะตามคนน่าสงสัยมาง่าย ๆ แบบนี้ไม่ได้
นะจ๊ะ”

“อ่า...เข้าใจแล้วคะ”

“ฉันไม่ได้ที่น่าสงสัยนะเพีย!”

“ฮูๆ เอน่า คุยเล่นกันแค่นี้เถอะ แล้วประเด็นหลักละ”

“เด็กคนนี้อบอกว่ายากได้โลใหญ่เท่าๆ เลยคิดว่าจะพามา
ทำควมมรู้จักนะสิ”

“อย่างนี้เอง ฉันชื่ออิซู ทำอาชีพสายผลิตอย่างทีเห็น
นี่แหละจ๊ะ ในบรรดการผลิตทั้งหมด ฉันเชี่ยวชาญด้านการตีเหล็ก
ถึงจะปรุงยาได้ด้วยก็เถอะนะ”

“โห...ยอดไปเลยนะคะ! อ๊ะ เอ่อ ฉันชื่อเมเปิลคะ!”

แม้จะประหม่าเพราะเป็นการมีปฏิสัมพันธ์ครั้งแรกในเกม
แต่เมเปิลก็สามารถบอกชื่อออกไปได้อย่างปลอดภัย ลั่นไม่พังกัน

“เมเปิลจังสินะ ทำไมถึงเลือกโลใหญ่ล่ะจ๊ะ”

“เอ่อ...ไม่ชอบความเจ็บปวด ก็เลยคิดจะเพิ่มพลังป้องกัน
ให้สูงขึ้นนะคะ”

“อืม...อย่างนี้เอง ๆ ังนอุปกรณ์เน้นเฉพาะ VIT ก็น่าจะดี...
แต่ว่า...ไม่มีงบประมาณสินะ”

เมเปิลตรวจสอบงบประมาณ เนื่องจากยังไม่ได้ซื้ออะไรเลย
เงินติดตัวเธอจึงเป็นเงินเริ่มแรกจำนวน 3,000 G

“อ่า ลัก 3,000 G พอไหมคะ”

เมเปิลลองเสียงถามดู

“ฮูๆ...แค่นั้นไม่พอหรอกจ๊ะ อย่างต่ำสุดก็ต้องใช้ลักหนึ่งล้าน G
เอาเถอะ เตียวรู้ตัวอีกทีก็สะสมครบเองแหละจ๊ะ”

อิซูพูดบอก แต่สำหรับเมเปิลตอนนี้ มันเป็นจำนวนเงิน
ที่ทำให้ตาลาย

“จื่ออออ...เรื่องแต่งตัวสวยงามคงต้องเลื่อนไปอีกสักพักสิน่า”

“มีการลงดินเจี้ยนด้วยนะ ในดินเจี้ยนมีสมบัติเต็มไปหมดเลย
ลองไปดูสักครั้ง ควบคู่กับการหาเงินด้วยดีไหม ก็นะ ถึงไม่รู้ว่าจะ
มีโลใหญ่ที่ทรงพลังหรือเปล่านั้นก็เถอะ”

หลังจากนั้น โครมกับอิชูก็ช่วยแอดเมเปิลเป็นเพื่อน ให้สามารถติดต่อกันได้ตลอดเวลา

เธอก็มีภาระให้คนใจดีทั้งสองแล้วออกจากบ้านไป

เมเปิลกำหนดเป้าหมายในปัจจุบันก่อนสองอย่าง คือการสะสมเงินและมุ่งหน้าสู่ดินเจียน

“อยากได้อุปกรณ์สวมใส่เท่าๆ จัง!”

241 ชื่อ : ผู้ใช้โลโก้ใหญ่ นีรนาม

แบบว่าเจอสาวน้อยโลโก้ใหญ่โดยบังเอิญ ก็เลยแอดเพื่อนไปแล้ว

555

242 ชื่อ : พลหอก นีรนาม

หา?

243 ชื่อ : นักธนู นีรนาม

มาได้ไงนะ

244 ชื่อ : ผู้ใช้โลโก้ใหญ่ นีรนาม

ตอนที่ล็อกอินเข้ามา เห็นกำลังมองเล็กล็กสุดๆ เลยพอสบตากันแวบหนึ่ง เธอก็วิ่งเข้ามาคุยด้วยแหละ 555

245 ชื่อ : นักดาบใหญ่ นีรนาม

ความสามารถในการสื่อสารของสาวน้อยโลโก้สูงจริงนะอ้อ

246 ชื่อ : นักเวทนิรนาม
แล้วไง หลังจากนั้นล่ะ

247 ชื่อ : ผู้ใช้โล่ใหญ่นิรนาม
เธอบอกว่าโล่เท่ดี
พอฉันบอกให้ตามมาเพราะจะแนะนำช่างสายผลิตให้
ก็ตามหลังมาเลยแหละ
แต่ค่า AGI ของเธอต่ำเกินไป แค่อตามหลังฉันมาก็ทำทาง
เหนื่อยสุด ๆ ฉันเลยต้องหยุดระหว่างทางหลายครั้ง

248 ชื่อ : พลหอกนิรนาม
AGI ของนายเท่าไร

249 ชื่อ : ผู้ใช้โล่ใหญ่นิรนาม
รอแป็บ จะสรุปเดี๋ยวนี้แหละ
เอาละนะ

เธอไม่ได้ตั้งปาร์ตี้
สาเหตุที่เลือกโล่ใหญ่ก็เพราะไม่ชอบความเจ็บปวด เลยคิด
จะเพิ่มพลังป้องกันให้สูงขึ้น
เป็นเด็กสาวมีชีวิตชีวาและใส่ชื่อมาก

ประเมินโดยรวม
เธอเป็นเด็กดีสุด ๆ

อา จะคอยเฝ้ามองน้ำ
 แล้วฉันคิดว่าอยากจะแลกเปลี่ยนข้อมูลกับพวกนาย ก็เลย
 ยอมเปิดเผยข้อมูลของฉันหรอกนะ
 ก่อนอื่นเลย ฉันใช้ชื่อว่าโครม
 ส่วน AGI ก็ 20
 ฉันอยากแอดพวกนายเป็นเพื่อน เพราะฉันถ้าพรั่งนี้ตอน
 สี่ทุ่มมาเจอกันที่หน้าน้ำพุตรงลานกว้างได้ จะดีใจมาก

250 ชื่อ : พลหอกนิรนาม
 แต่งส์สำหรับข้อมูล ว่าแต่นายคือโครมเองหรอะ!
 ผู้เล่นระดับท็อปสุด ๆ เลยไม่ใช่หรอะ!

251 ชื่อ : นักเวทนิรนาม
 นายเป็นคนดั่งเกินไป ฉันทักแล้วเลยอะ 555

252 ชื่อ : นักธนูนิรนาม
 ไซโย เวลานั้นไปได้แหละ 555
 ว่าแต่โดน AGI 20 เดินทิ้งห่างได้เนี่ย เธออาจจะทุ่มอัป VIT
 หมดเลยจริง ๆ ก็ได้

253 ชื่อ : นักดาบใหญ่นิรนาม
 ังนจากนี้มาเฝ้ามองเธออย่างเอ็นดูกันดีไหม

254 ชื่อ : พลหอกนิรนาม
 ดี!

255 ชื่อ : นักธนูนิรนาม
ดี!

256 ชื่อ : นักเวทนิรนาม
ดี!

257 ชื่อ : ผู้ใช้โล่ใหญ่นิรนาม
ดี!

.....

แน่นอนว่าเมเปิลไม่มีทางรู้เรื่องเว็บบอร์ดแห่งนี้